

Samtykke til Søgmaal mod det nævnte Medlem. Samtykket blev nægtet med 47 Stemmer mod 31. (Rigsd. Tid. 1879—80, B. 27, Folket. 1996, jvf. 27, 2168).

Et nyt Tilfælde indtraf i Oktober 1883. I Anledning af, at „Jyllandsposten“ havde givet en urigtig Fremstilling af en til Oppositionen hørende Landstingsmands Optræden ved Kongens Nærværelse i Aalborg, udtalte Folketingsmand Grev *Holstein-Ledreborg* sig meget nedsættende om dette Blad, som han tillagde „vitterlig Usandhed“ og „nederdrægtig Sigtelse“, og som han betegnede som „brændemærket med Foragt“. Bladets Redaktør *H. C. Nielsen* androg om Tingets Samtykke til i den Anledning at sagsøge det nævnte Medlem. Tinget nægtede sit Samtykke dertil med 65 Stemmer mod 17 (Rigsd. Tid. 1883—84, B. 1, Folket. 593, 597, 807).

Det sjette og hidtil sidste Tilfælde indtraf i December 1889. Folketingsmand *Pingel* havde med Henblik paa en Konflikt i Skomagerfaget 1) betegnet „Skruebrækere“ som „foragtelige“ og 2) ytret om en navngiven Skomagermester, at denne havde brudt sit Æresord. I denne Anledning androg 37 Skomagersvende og den nævnte Mester om Tingets Samtykke til, at de sagsøgte Folketingsmand *Pingel* for de anførte Ytringer. Udvalget ansaa ikke Ytringen under Nr. 1 som rettet personlig mod de 37 Svende og oplyste i Henseende til Ytringen under Nr. 2, at der angaaende det paagældende Forhold var Retssag mellem Mesteren og en Trediemand. Tinget nægtede sit Samtykke for begge Ytringers Vedkommende, for den førstnævnte med 42 Stemmer mod 21 og for den sidstnævnte med 40 Stemmer mod 20 (Rigsd. Tid. 1888—89 B. 201, Folket. 1904, 3262).

Af saadanne Tilfælde, som man ved Grundlovens Tilblivelse synes nærmest at have haft for Øje i disse Forhold, nemlig Tilfælde af Forsøg paa retslig Forulempelse af Oppositionsmedlemmer fra *Begeringsmagtens* Side, har intet foreligget. De indtrufne Tilfælde ere, som det vil ses, alle private Æresførnærmelsessager, om end for en Del med politisk Betydning.

Det i disse Sager forefaldne findes nu vel ikke at afgive tilstrækkeligt til en ganske bestemt Fastsættelse af de Regler, som Tinget vil have fulgt ved Anvendelsen af Grundlovens § 57. Men det er dog umiskendeligt, at Tinget ikke uden meget stærke Grunde (Tilfældet 1871) eller en ganske særlig Grund (Tilfældet 1874) har ønsket at meddele det i hin Grundlovsbestemmelse omhandlede Samtykke.

Ligeledes synes det at fremgaa (nemlig af det i Tilfældet 1888 under Nr. 2 forefaldne), at Tinget er utilbøjeligt til at meddele et Samtykke, som der ellers kunde være Grund til at give, naar den, der føler sig fornærmet, har *anden Adgang til retslig Renselse* end netop et Søgmaal mod et Medlem af Tinget.

Det er dette, som gør sig gældende ogsaa i det her foreliggende Tilfælde. Den nedsættende Omtale, som Folketingsmand *K. M. Klausen* i Tinget har brugt om Andrageren, er forud brugt i Pressen af navngivne Mænd, vel ikke ganske i samme Ord, men dog i saadan Grad af Ligeartethed, at Andrageren ved *under Æresførnærmelsessager mod hine Mænd* at opnaa Dom for, at de af dem brugte Ytringer vare uberettigede, i *Virkeligheden vilde være rensede* ogsaa i Henseende til, hvad Folketingsmand *K. M. Klausen* har fremført i Tinget af ufordelagtigt om Andrageren.

Men naar dette forholder sig saaledes, mener Udvalget ikke at burde tilraade Tinget at meddele det ansøgte Samtykke.

Da Udvalget kun har at gøre Indstilling, for saa vidt det dertil finder Anledning (Forretningsordenens § 27), og Sagen vil faa sin endelige Afgørelse ogsaa ved Tingets Undladelse af at meddele det søgte Samtykke, kan Udvalgets Flertal (Udvalget undtagen *Holm*) saaledes slutte med, at man ikke finder Anledning til at gøre nogen Indstilling til Tinget.

Et Mindretal (*Harald Holm*) ser ikke rettere, end at Folketingets Værdighed kræver, at det værner udenforstaaende